

Phần 2

Chương 6

Cô sợ những người cô yêu quý sẽ lần lượt rời xa cô. Cánh cửa không khóa ở ngoài nhưng lại gọi mãi mà không thấy ai nên cảm giác lo sợ trong cô càng dâng lên.

Nhưng cánh cửa dần mở ra, hình ảnh của Thiên Bảo dần dần xuất hiện, cô chột ôm lấy anh, niềm vui sướng lại tràn ngập trong cô. Thiên Bảo tuy không hiểu chuyện gì nhưng cứ để cô ôm mình.

- Có chuyện gì vậy Nhã Kỳ. Anh vừa vỗ vai cô vừa nói.

- Em sợ anh sẽ bỏ em đi đến một nơi nào đó mà em sẽ không tìm ra được. Cô nói khi hai tay mình đang ôm anh.

- Ngốc quá, anh sẽ ở đây mãi mãi với em mà. Anh xin lỗi vì đã làm em lo lắng. Anh nói rồi từ từ rời khỏi vòng tay của cô. Cô cũng vậy nhẹ nhàng rời bỏ anh.

Nước mắt cô dần rơi đi và có một bàn tay đã nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt đó. Thiên Bảo luôn là người quan tâm đến Nhã Kỳ, bàn tay anh luôn là người đầu tiên dang rộng để ôm cô vào lòng, để lau đi những giọt nước mắt của cô.

- Tại sao lúc này em gõ cửa anh không nghe vậy.

- Vì anh mệt nên đã ngủ quên. Anh xin lỗi rồi mà.

Thấy anh có vẻ mệt mỏi nên cô đã lấy tay sờ lên trán anh. Có một luồng khí nóng đã truyền vào tay cô.

- Anh bị sốt rồi. Cô nói khi cảm nhận được cái hơi nóng từ tay mình khi đã đưa lên trán anh.

- Không sao đâu, lát nữa anh mua thuốc uống là được rồi. Anh nói để cô khỏi lo lắng.

- Anh ăn chưa. Cô quan tâm tới anh

- Chưa mà trong nhà anh cũng không có thứ gì để ăn cả. Mọi hôm có quản gia nhưng mà giờ thì không. Tôi để lát anh với em ra ngoài ăn cũng được mà.

- Không được anh bị đau phải ăn cháo mới hết chứ. Thôi để em nấu cháo cho anh nhé. Nhưng... nói tới đây cô lại dừng lại thay vào đó là cái nhìn sang chỗ khác.

- Nhưng sao. Sao em im lặng mất rồi. Anh không thích ăn cháo nhưng nếu là cháo em nấu thì anh sẽ ráng ăn hết. Anh nói anh mắt anh nhìn cô khó hiểu.

- Nhưng mà em không biết... n... ấ... u... c... h... áo. Cô e dè nói.

- Ha... ha... ha, em mới nói cái gì cơ, em không biết nấu cháo ư. Thiệt đó à. A nên coi lại xem em có phải là con gái không nữa. Anh vừa nói vừa cười. Con cười trong anh không thể kiềm chế. Nhưng anh chưa nghĩ tới bản thân mình là anh cũng chẳng khác gì cô. Đến nắm mì tôm anh cũng chưa biết cách để nấu. Đường như sự mệt mỏi trong anh đã tam biến khi mỗi lần anh ở bên cạnh cô. Được nói chuyện và tiếp xúc với cô.

- HOÀNG THIÊN BẢO, anh dám nói em vậy à. Sự tức giận ngày càng được bộc lộ rõ trên gương mặt cô.

Nhã Kỳ và Thiên Bảo dí chạy nhau trong phòng. Hai người không hơn không kém gì hai đứa con nít. Sự lạnh lùng của họ đã tan biến từ lúc nào mà thay vào đó là những nụ cười hết sức đẹp. Chợt Thiên Bảo níu tay của Nhã Kỳ nên khiến cho cô mất thăng bằng và cú ngã đó đã đáp gọn cô xuống giường. Do lúc này anh níu tay cô nên người anh cũng đã đáp trên giường. Khoảng cách của hai người giờ là nămcm, mặt đối mặt. Giường như cả hai đều có thể nghe thấy được hơi thở của đối phương và nhịp đập của con tim. Mắt cô và anh không ai bảo ai họ cùng nhắm lại như trông chờ vào điều gì đó vào người kia. Họ cứ thế, hơi thở họ từ từ nghe rõ hơn, má chạm má, mắt chạm mắt, mi chạm mi và bây giờ là môi chạm môi.

20 giây... ba0 giây. Cho đến khi môi Thiên Bảo dần dần đưa lên. Mắt anh chín mọng như trái cà chua đã để lâu. Anh nhanh chóng quay mặt mình ra hướng khác để cô không nhận thấy điều đó.

Cô cũng vậy. Cô vội lên tiếng để có thể phá tan cái vẻ bối rối của họ bây giờ.

- Em về đây. Nói rồi cô nhẹ nhàng mở cửa phòng và đi về phòng mình.

- Ừ. Anh đáp nhanh để cô có thể không thấy được hình dạng anh lúc này.

Cô đã trở về phòng mình còn anh thì lại vào phòng vệ sinh. Soi mình trong gương anh lại nhìn mình và cười. Anh lại lấy tay của mình đưa lên môi. Vẫn còn một chút dịu ngọt, êm nhẹ ở trên đó. Cảm giác được hôn một người con gái đó có chút ngọt dịu, chút hạnh phúc, chút âm áp, tất cả đều hòa quyện để tạo nên một nụ hôn ngọt ngào như vậy khiến anh nhớ mãi.

- Mà yêu cô ấy thật rồi Thiên Bảo à. Anh tự lắm lắm một mình.

Anh đang hạnh phúc bao nhiêu thì tại trường QUÍ TỘC có biết bao nhiêu người lại lo lắng cho anh.

- Nhã Kim em có thấy Thiên Bảo đâu không. Gia Huy nói khi từ đầu buổi đến giờ không thấy Thiên Bảo anh điện thoại cho anh thì điện thoại tắt máy. Gọi đến công ty thì thư ký nói là không đi làm.

- Em không biết mà sáng đến giờ em cũng không thấy. Nhã Kim nhún vai đáp nhưng cô cũng rất lo lắng.

- Thằng này không biết có chuyện gì không nữa. Còn nghỉ học nữa. Mọi hôm nó nghỉ học đều nói với anh mà. Gia Huy không giấu được vẻ lo lắng đang hiện trên khuôn mặt mình. Chợt..

Tin... tin.... tiếng chuông điện thoại của Nhã Kim vang lên. Là Kelvin.

- Có gì không Kelvin. Nhã Kim nhẹ nhàng nói.

- Chị có thấy Nhã Kỳ đâu không. Kelvin nhanh chóng hỏi.

- Chị không thấy mà Nhã Kỳ nghỉ học từ sáng rồi hay giờ mới nghỉ. Nhã Kim bắt đầu lo lắng.

- Nghỉ từ sáng rồi. Đến lúc này thì cả Nhã Kim và Kelvin không khỏi lo lắng.

- Chuyện gì vậy em. Gia Huy hỏi khi thấy Nhã Kim thay đổi sắc mặt.

- Anh ơi cả Thiên Bảo và Nhã Kỳ sáng nay đều nghỉ học cả. Không biết có chuyện gì với hai người đó không nữa. Nhã Kỳ nó ở một mình mà. Không biết con bé có làm sao không nữa. Nhã Kỳ mà làm sao thì em chết mất. Gia Huy như ngồi trên đống lửa.

- Bình tĩnh đi Nhã Kim. Nhã Kỳ nhất định sẽ không sao đâu. Gia Huy trấn an Nhã Kim.

- Để anh gọi điện cho Thiên Bảo còn em gọi điện cho Nhã Kỳ. Gia Huy lo lắng nhưng vẫn bình tĩnh để giải quyết việc này.

Cả hai nhanh chóng lướt nhanh tên của Thiên Bảo và Nhã Kỳ trên màn hình cảm ứng của điện thoại. Cuộc gọi bắt đầu nhưng cái họ nhận được không phải là tiếng nói của Nhã Kỳ hay Thiên Bảo mà là... THUÊ BAO QUÝ KHÁCH VỪA GỌI HIỆN KHÔNG LIÊN LẠC ĐƯỢC... Cả hai cùng thất vọng khi nghe những tiếng nói của cô tổng đài.

- Chúng ta đến nhà Thiên Bảo ngay bây giờ đi anh. Nhã Kim nói như đang mất bình tĩnh. Như hiểu được. Gia Huy chợt đứng dậy.

- Thưa cô cho em và Nhã Kim nghỉ học hôm nay. Gia Huy đứng dậy lễ phép nói với bà giáo viên.

- Được rồi hai em có thể ra về. Bà giáo viên nhẹ nhàng nói. Bà ta cũng chưa muốn bị đùoi việc nên phải cung kính mà làm theo.

Nói xong Gia Huy dắt tay Nhã Kim ung dung bước ra khỏi lớp. Hai người đi thật nhanh xuống sân trường. Hai người họ đi đến đâu đều có những tiếng hú hét của đám học sinh dù trong lớp học cũng không ngoại lệ.

Gia Huy chợt dừng lại.

- Để anh gọi cho Kelvin đã. Nói xong anh liền lấy điện thoại gọi cho Kelvin.

- Em nghe đây anh. Kelvin nhanh chóng nói như đã chờ cuộc điện thoại này lâu lắm rồi.

- Em nói mấy bà giáo viên lớp em cho em nghỉ học hôm nay rồi xuống sân trường đi. Gia Huy nhanh chóng nói.

- OK. Năm phút sau em có mặt.

Và chưa đầy năm phút sau anh đã ung dung bước đi trên hành lang của lớp và anh nhanh chóng chạy xuống sân trường nơi mà Nhã Kim và Gia Huy đang đứng.

- Chúng ta đến biệt thự của Thiên Bảo đi. Gia Huy có vẻ vẫn còn bình tĩnh nhất trong ba người.

Ngay lập tức trên đường có hai chiếc xe limo đang chạy tăng tốc trên đường. Và chỉ trong một thời gian ngắn mà họ đã đến nơi. Bây giờ họ đang đứng trước ngôi biệt thự của Thiên Bảo. Ngay lập tức Kelvin chạy xuống nhấn chuông inh ỏi. Và ngay sau đó đã có người chạy ra mở cửa.

- Thiên Bảo có nhà không. Kelvin như hốt hoảng nói

- Thiếu gia Thiên Bảo đã không còn ở nhà nữa. Người giúp việc cũng nhanh chóng nói khi thấy thái độ của Kelvin lúc này.

- Thế Thiên Bảo giờ đang ở đâu. Kelvin nói mà như rằng đang quát lên.

- Thiếu gia đã chuyển đến khu chung cư cao cấp trên đường XX... Phòng số một năm lầu 7.

- Anh Thiên Bảo giờ đang ở khu chung cư cao cấp trên đường XX... Phòng số một năm lầu 7. Kelvin nhanh chóng nói lại với Kelvin.

- Chúng ta mau đến đó đi. Câu nói của Nhã Kim vừa dứt thì chiếc xe lại nhanh chóng lăn bánh trên đường. Đến nơi. Nhã Kim nhanh chóng mở cửa bước xuống xe. Cô vô cùng ngạc nhiên. Đây chẳng phải là khu chung cư mà Nhã Kỳ đang sinh sống sao.

- Kelvin em có lộn địa chỉ không vậy. Cô nhanh chóng hỏi Keivin.

- Không lộn đâu. Chính là địa chỉ này mà. Em nhớ rất rõ không sai được đâu.

Sau đó cả ba người cùng kéo nhau chạy lên lầu. Và cánh cửa phòng số một năm cũng đã đứng trước mặt họ. Đây chẳng phải là phòng số một của Nhã Kỳ sao. Nhã Kim này giờ không hiểu chuyện gì.

- Đây là phòng một năm phòng của Thiên Bảo rồi. Đúng như địa chỉ.

- Cốc... cốc Kelvin đưa tay lên gõ cửa phòng Thiên Bảo.

- Cốc... cốc Kelvin đưa tay lên gõ cửa lần hai.

Sau đó cánh cửa dần dần được mở ra. Hình ảnh của Thiên Bảo hiện ra trước mặt ba người. Thiên Bảo như ngơ ngác như con nai vàng không hiểu chuyện gì. Tại sao cả ba người cùng lần lượt kéo nhau đến nhà mình.

- Sao ba người biết tôi ở đây mà đến vậy. Thiên Bảo lắp bắp.

- Sao trắng gì ở đây. Nói rồi gia Huy nhẹ nhàng đẩy Thiên Bảo sang một bên và bước vào phòng.

Trong nhà bếp Nhã Kỳ thấy ồn ào nên bước ra ngoài thì mặt cô như biến sắc

- Nhã Kỳ em Nhã Kim nói mặt cô lại ngơ ngác khi thấy Nhã Kỳ .

Nghe Nhã Kim nói đến tên của Nhã Kỳ ánh mắt ai cũng hướng về phía của Nhã Kỳ. Cả Gia Huy và Kelvin như trở mắt lên. Nãy giờ ba người bọn họ đều đang nóng ruột gan lên đi tìm Thiên Bảo và Nhã Kỳ mà giờ họ lại đang ở cạnh nhau.

- Này mấy người làm gì mà ngạc nhiên dữ vậy. Bộ không biết chúng tôi là hàng xóm à. Thiên Bảo nhanh miệng nói phá tan cái sự ngạc nhiên của mọi người.

- Giờ tao mới biết đó. Mà sao hôm nay mày nghỉ học còn tắt máy nữa. Mày có biết là bọn tao ở trường rất lo lắng cho mày không. Gia Huy nói đan xen sự trách móc với Thiên Bảo.

- Anh đúng là có nghỉ học thì cũng nói tiếng cho mọi người biết chứ. Anh cứ làm như thế này chắc em và anh Gia Huy và chị Nhã Kim chết vì đau tim mất. Kelvin cũng không vừa và tuôn một tràng dài.

- Thôi được rồi. Tao xin lỗi mà hôm nay tao bị đau nên mới nghỉ học. Với lại tối hôm qua bà già gọi điện nhiều quá nên tao mới tắt máy mà quên bật lên. Như vậy được chưa. Thiên Bảo nhẹ nhàng nói như để xoa dịu sự tức giận của mọi người.

- Thế sao Nhã Kỳ lại cùng ông ăn sáng ở đây. Nhã Kim nãy giờ im lặng giờ mới lên tiếng.

- Thì tôi đã nói chúng tôi là hàng xóm của nhau mà. Thiên Bảo nói không quên kèm theo một nụ cười với Nhã Kim và ẩn chứa bên trong nụ cười đó là những điều bí ẩn gì đó.

Nhã Kim giương như cũng hiểu được cái ẩn ý đằng sau nụ cười đó là gì.

- Nhã kỳ sao hôm nay bạn cũng ghi học vậy. Điện thoại cũng tắt máy nữa. Kelvin bây giờ bắt đầu quay qua hỏi Nhã Kỳ.

Nghe Kelvin hỏi ánh mắt Nhã Kỳ có hơi ái ngại nhìn Thiên Bảo.

- Ừ, tại mình dậy muộn. Còn điện thoại mình thì chắc hết pin rồi. Nhã Kỳ nhanh chóng tìm được một lý do để biện minh.

- Hay là hôm nay nhân tiện chúng ta có mặt ở đây nên đi chơi một bữa cho ra trò luôn đi. Gia Huy tươi cười nói.

- OK, let's go. Nhã Kim cũng đồng tình với Gia Huy.

- Được thôi. Kelvin cũng rất tán thành.

- Em đi nhé Nhã Kỳ. Nhã Kim nhẹ nhàng quay qua nói với cô.

- Cũng được. Nhã Kỳ đáp lấy lệ không muốn làm ảnh hưởng tới mọi người chứ thật lòng mà nói thì từ trước đến giờ cô cũng không hứng thú với việc đi chơi.

Vậy là năm người bọn họ cũng đang đi trên đường. Ai cũng có đôi, có cặp chỉ có Kelvin là đi một mình.

Tại xe của Gia Huy.

- Nhã Kim nè, anh thấy hình như Thiên Bảo và Nhã Kỳ có gì đó rất khó hiểu. Gia Huy vừa lái xe vừa lên tiếng nói với Nhã Kim.

- Em cũng thấy vậy. Trước nay Thiên Bảo rất lạnh lùng ít ai mà tiếp xúc được nhưng với Nhã Kỳ thì rất dễ dàng. Nhã Kim cũng nhẹ nhàng trả lời lại Thiên Bảo.

- Thôi cứ để Thiên Bảo thích làm gì thì làm. Chúng ta cũng không thể can thiệp quá sâu được.

Đáp lại Gia Huy vẫn là nụ cười tươi của Nhã Kim.

Tại xe của Thiên Bảo.

- Đi đâu vậy. Nhã Kỳ hỏi nhưng ánh mắt cô vẫn hướng ra ngoài phía cửa xe.

- Thì đi chơi. Lát rồi em biết là nơi nào. Anh nói ánh mắt anh vẫn tập trung lái xe thì tiếng chuông điện thoại của anh vang lên.

- Tôi nghe. Thiên Bảo nhẹ nhàng áp tai mình vào điện thoại.

- Thừa thiếu gia. Phu nhân điện thoại về nói là muốn gặp cậu. Bà nói cậu hãy điện lại cho bà. Tiếng của một người đàn ông bên kia vang lên như cung kính.

- Tôi biết rồi. Tiếng của Thiên Bảo vừa dứt thì cuộc gọi được kết thúc. Giọng nói của anh khi nghe điện thoại thật lạnh lùng. Không giống như những lúc nói chuyện với cô.

- Có chuyện gì nữa rồi à. Cô hơi e dè hỏi anh.

- Chỉ là ông quản gia nói anh điện thoại qua cho mẹ thôi.

- Vậy thì anh điện đi. Cô lại lên tiếng.

- Thôi. Không có gì đâu. Anh thờ ơ trước câu trả lời của mình.

- Hãy biết trân trọng những gì mình đang có đừng để đến một ngày nào đó nó vụt mất rồi thì lúc đó ta mới thấy hối hận. Anh gọi điện thoại cho mẹ đi.

Câu nói của Nhã Kỳ có gì đó khiến cho anh rất khó nói. Nó như vô tình giúp anh tìm được gì đó từ một mảng ký ức của mình.

- Thôi được rồi để anh điện. Ngay lập tức Thiên Bảo đã nhanh chóng lướt tên của mẹ mình và nhấn nút gọi.

- Mẹ nghe đây. Giọng một người phụ nữ rất sang trọng từ đầu dây bên kia. Bà có hơi ngạc nhiên bởi đây là lần đầu tiên Thiên Bảo từ động gọi điện thoại cho bà trước.

- Mẹ tìm con có chuyện gì vậy. Anh nói. Tiếng nói của anh phát ra sự lạnh lẽo. Vô cảm.

- Mẹ nghe nói con bị ốm à. Con không sao chứ. Bà luôn quan tâm đến anh.

Chương 7

- **C**on ổn rồi. Còn gì không mẹ. Giờ con đang bận. Anh vẫn dùng những từ ngữ cộc cằn đó.

- Mẹ chỉ muốn tình hình sức khỏe của con thôi.

- Nếu vậy thì thôi nha mẹ. Con chào mẹ. Anh nhanh chóng kết thúc câu chuyện với mẹ mình.

- Sao anh lạnh lùng với mẹ như vậy. Cô nói khi thấy anh đã kết thúc cuộc nói chuyện. Anh hỏi cô nhưng cô chưa nghĩ là cô cũng giống anh cũng không muốn tiếp xúc với ai.

- Chỉ là anh muốn che đậy cảm xúc của mình. Không để ai tìm ra khuyết điểm của mình.

- Ngay cả mẹ mình à. Co lại bắt bẻ anh.

- Không hẳn. Anh lạnh lùng nói.

- Em cũng vậy mà luôn sống một mình không muốn nói chuyện với ai. Anh lại quay sang hỏi cô.

- Tất cả là vì những chuyện trong quá khứ. Thôi đừng nói đến chuyện này nữa. Cô cố hít lấy những không khí trong lành từ cửa xe tràn vào. Đã lâu lắm rồi cô chưa cảm thấy thoải mái như thế.

- Thích thật. Cô khẽ nói khi đang tận hưởng cái sự thích thú đó.

- Thích đến thế cơ à. Thiên Bảo tuy đang lái xe nhưng anh vẫn hướng ánh mắt sang nhìn cô. Trên môi anh dần hiện rõ một đường cong đẹp đến mê hồn. Nụ cười cún hút thu hút biết bao nhiêu người.

- Rất thích là đằng khác. Cô cười hiền.

- Vậy thì ít bữa đi nữa nhé. Anh nói ánh mắt anh khẽ liếc nhìn cô.

- Cô không trả lời dựa vào xe. Và mi cô dần khép lại. Cô cũng dần chìm vào giấc ngủ. Thiên Bảo mãi nhìn cô và đôi khi lại cười một mình. Nhìn cô lúc này không khác gì một con mèo đang nằm im lìm chìm vào giấc ngủ không còn lạnh lùng đáng sợ như hằng ngày nữa.

Bánh xe dần chạm đất, ba chiếc xe cũng chậm chậm và dừng lại trước một khu nghỉ dưỡng du lịch. Đây cũng là khu du lịch lớn nhất mang tầm cỡ thế giới.

- Nhã Kỳ tới nơi rồi. Thiên Bảo nói nhưng miệng anh vẫn cười tươi.

- Tới rồi sao. Mắt cô dần mở. Sau đó Thiên Bảo nhẹ nhàng chạy lại mở cửa xe cho cô.

Năm người bọn họ đang đứng trước một khu du lịch quy mô thật sự không thể diễn tả hết được. Chỉ có thể gói gọn trong một chữ “TUYỆT”. Đây cũng là khu du lịch của ba tập đoàn lớn hợp tác để làm nên nó dành tặng cho con trai họ. Không ai khác đó chính là Thiên Bảo, Kelvin và Gia Huy.

- Lâu lắm rồi mới tới lại đây. Kelvin dang rộng tay nói tỏ vẻ thích thú.

- Lần này phải chơi cho thật đã mới được. Gia Huy tinh nghịch nói.

Vài phút sau cả đám nhân viên chạy ra xếp thành hai hàng.

- Rất hân hạnh được phục vụ thiếu gia và tiểu thư. Tiếng của ông quản lý vang lên. Toàn bộ nhân viên đều cúi đầu chào họ.

- Mọi người cứ làm việc như thường đi. Không cần phải quan tâm tới tụi tôi đâu. Gia Huy dứt tay vào túi nói.

Vậy là năm người bọn họ cùng kéo nhau vào trong. Không hồ danh là khu du lịch lớn. Mọi thứ ở đây đều được bày biện một cách tỉ mỉ mang lại nét sang rất đẹp.

- Đây là chìa khóa phòng ạ. Cô lễ tân nhanh chóng chạy lại đưa cho Thiên Bảo.

- Chìa khóa của mọi người này. Anh nhanh chóng đưa chìa khóa cho mọi người và cũng rất nhanh anh đưa cho Nhã Kỳ chìa khóa ở cạnh bên phong mình.

- Mọi người nghỉ ngơi đi. Trưa có tiệc ở hồ bơi nha. Gia Huy nói rồi cất bước khoác vai Nhã Kim đi.

Cầm chìa khóa trong tay ai cũng ung dung bước về phòng mình.

12 giờ trưa ai cũng có mặt ở hồ bơi. Tuy buổi trưa rất nắng nhưng nơi đây thì rất trái ngược. Ở đây chỉ có một chiếc bàn ăn được đặt đúng vị trí trung tâm. Đây cũng là nơi chỉ có bộ ba họ mới được ngồi.

Chợt Gia Huy đưa tay lên phát ra tiếng kêu như ra hiệu cho phục vụ. Ngay lập tức đồ ăn được đem ra kèm theo rượu và nến. Tuy buổi trưa rất nắng nhưng cảnh ở đây rất đẹp. Thỉnh thoảng có những tia nắng ấm áp rọi vào đây.

- Gia Huy, tao thích mày nhất đấy. Thiên Bảo nháy mắt nhìn Gia Huy.

- Em thì yêu anh nhất đó. Kelvin vừa nhấp môi ly rượu vừa nói.

- Thôi mấy cha nịnh vừa thôi. Còn em nữa lo mà đi kiếm người yêu đi, đừng có mà yêu anh. Gia Huy vừa nói vừa cười.

- Anh này em không thích thôi chứ gái bu đây vào em đây nhé. Kelvin vừa noi vừa nhếch môi khẽ cười như để chứng minh điều đó.

Bỗng tiếng chuông điện thoại của Kelvin vang lên. Ngay lập tức anh rút tay vào túi quần mình lấy điện thoại. Anh có hơi e dè khi thấy tên người gọi là MAMA. Bởi vì mẹ anh nếu không gọi điện hỏi thăm sức khỏe anh thì là chuyện xem mắt và bắt Kelvin sang Mỹ.

- Nghe máy đi Kelvin. Nhã Kỳ này giờ im lặng giờ mới lên tiếng.
- Con nghe đây. Kelvin áp tai vào điện thoại.
- Con ở đâu vậy. Một giọng nói hết sức nghiêm túc ở đầu dây bên kia vang lên.
- Con đang đi chơi.
- Với ai vậy. Mẹ anh hỏi rõ hơn.
- Sao mẹ hỏi kỳ quá vậy. Con đang ở cùng anh Gia Huy và anh Thiên Bảo. Anh có hơi khó chịu khi mẹ vẫn can thiệp vào cuộc sống của mình.
- Mà mẹ gọi con có chi không. Anh lại hỏi mẹ mình.
- Con về nhà ngay đi. Mẹ đang ở đây.
- Mẹ nói cái gì cơ. Mẹ đang ở nhà à. Kelvin như hét lên trong điện thoại khiến ai cũng sửng sốt.
- Mẹ mới về đây thôi. Bà nhẹ nhàng nói với anh
- Mà có chuyện gì không mẹ. Anh có vẻ cũng đoán biết được chuyện gì.
- Mẹ muốn giới thiệu cho con một người. Đảm bảo cô sẽ rất hài lòng. Vì vậy con về nhà ngay đi. Bà bắt đầu đổi giọng.
- Xem mắt đấy ạ. Anh buồn bã đáp.
- Ừ. Không có lời thôi.
- Nhưng mà mẹ ơi. Con mới có một 7 tuổi. Con còn chuyện học hành và công việc nữa mà mẹ. Anh đang cố tìm lý do để khỏi về nhà.
- Mẹ không nói nhiều, con hãy về nhà ngay lập tức cho mẹ. Nếu như con không muốn mẹ cho người bắt con về. Bà bắt đầu tỏ ra uy nghiêm.

Kelvin tuy đã lớn nhưng trong mắt bà anh vẫn còn là một đứa con nít mãi mà không lớn.

- Lại xem mắt nữa à. Nhã Kim khoanh tay vào nhau nói.
- Các cô sẽ chết với tôi. Kelvin lảm bảm một mình. Nhưng có lẽ ai cũng hiểu những cái suy nghĩ của Kelvin bây giờ. Vì họ đã quá biết rõ Kelvin. Chỉ riêng Nhã Kỳ là chưa hiểu gì nhưng cô cũng không bận tâm là bao.
- Vậy thôi, mọi người ở lại đây chơi vui vẻ nhé, em về rồi có gì quay lại sau. Em đi đây. Kelvin nói rồi vội đứng dậy nhanh chóng bước đi để lại những cuộc bình luận giờ đây:

- Để xem vị tiểu thư nào may mắn rơi vào cái thảm cảnh của Kelvin tạo ra. Gia Huy nói trên môi anh hiện một đường cong rõ nét.

- Chắc sẽ không trụ được lâu đâu. Trừ phi cô gái đó được Kelvin để ý tới thì còn được dài dài. Thiên Bảo nhẹ nhàng nói tay anh xoay xoay ly rượu. Có lẽ mỗi người một suy nghĩ, một cảm xúc. Ai cũng hiểu cái ẩn ý đó nhưng đều cất vào mình.

Kelvin nhanh chóng đi lấy xe vì anh rất hiểu mẹ mình. Nếu để mẹ anh chờ lâu thì chắc anh cũng không yên.

RẦM... anh đã đụng phải một người.

- Xin lỗi cô. Cô không sao chứ. Tại tôi vội quá. Xin lỗi. Kelvin nhanh chóng xin lỗi cô gái đó và rất nhanh tay anh đã đỡ cô gái ấy đứng dậy và lượm một số giấy tờ do anh làm rớt của cô.

- Tôi không sao, cảm ơn anh. Cô gái mỉm cười tươi đáp lại Kelvin.

- Của cô đây. Anh nói và chìa ra những thứ giấy tờ đó đưa cho cô.

- Vậy thôi tôi đi đây. Chào cô. Không để tốn thời gian anh nhanh chóng đi lấy xe. Còn cô gái đó. Cô cũng nhanh chóng rảo bước về phòng nhưng ánh mắt cô chột hướng về một góc trên thảm cỏ xanh. Là một chiếc điện thoại IPHONE năm. Cô rảo bước đến chỗ đó và nhặt chiếc điện thoại lên. Nhẹ nhàng cô lấy tay mình mở điện thoại lên. Màn hình điện thoại là một người con trai có khuôn mặt baby cùng một nụ cười chết người khiến ai nhìn vào cũng phải ấn tượng bởi cái vẻ đẹp đó.

Đây cũng là chiếc điện thoại của Kelvin do lúc nãy đụng và cô mà anh làm rơi. nhưng anh cũng không biết.

Một chiếc xe Limo nhanh chóng dừng chân trước một căn biệt thự chứa đầy sự uy nghi. Cánh cửa chột mở và chiếc xe tiến dần vào bên trong. Anh nhanh chóng bước vào bên trong

- Con về rồi. Anh vừa bước nhà vừa lên tiếng.

- Điện thoại con đâu mà mẹ điện không bắt máy vậy. bà vương ngồi trên ghế sofa tay cầm tờ báo.

- Sao con không nghe. Để con kiểm tra xem. Kelvin nói rồi sau đó sờ tay vào túi quần lấy điện thoại nhưng chẳng có gì cả. Anh nhanh chóng sờ hết túi áo này đến túi áo khác nhưng kết quả chỉ là con số không. Nhưng có một ý nghĩ chột ló lên trong đầu anh.

- Thôi chết chắc lúc nãy nó rơi ra ngoài. Anh lẩm bầm.

- Mất rồi mẹ. Mà mẹ à, con muốn nói rõ với mẹ việc này. Kelvin nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề.

- Chuyện gì con nói đi. Vương phu nhân không còn cầm tờ báo nữa. Mắt bà hướng về phía anh chăm chú nghe con mình nói.

- Mẹ, con muốn từ mình tìm lấy một nửa hạnh phúc của mình, chứ không phải là xem mất hết người này rồi đến người khác. Anh nghiêm túc nói như để chứng minh với mẹ là anh đã trưởng thành.

- Con cứ như vậy thì khi nào mới làm được điều đó. Bà có vẻ cương quyết.

- Khi nào nó đến thì nó sẽ đến. Anh cũng nhanh chóng cãi lại.

- Con có biết là con cũng đã trưởng thành cũng phải tính đến chuyện này rồi không, vả lại con cũng là cháu đức tôn không. Cả tập đoàn Vương Thị đang chờ con kìa. Bà nói ánh mắt bà rất nghiêm.

- Con biết trách nhiệm đè lên con là rất lớn nhưng mà mẹ cũng không thể ép buộc con kiểu này được.

- Thôi được rồi, nhưng mà con phải làm cho mẹ nót lần này mới được. Bà bắt đầu hiền từ.

- Được rồi, chỉ một lần này nữa thôi đó. Anh đành miễn cưỡng làm nót lần này.

Cuộc nói chuyện đang sôi nổi thì tiếng chuông điện thoại của Bà Vương vang lên.

- Bác nghe đây cháu. Bà nhẹ nhàng lên tiếng.

- Cháu xin lỗi vì bây giờ không thể gặp bác được rồi. Tiếng một người con gái ở đầu dây bên kia nhỏ nhẹ.

- Sao vậy cháu. Bà tò mò.

- Dạ. Tại vì mới về nước nên cháu rất tò mò nên đã đi nghỉ dưỡng ở khu du lịch rồi ạ.

- Vậy thôi cháu cứ đi chơi đi. Ít bữa gặp cũng được mà. Bà lại rất nhẹ nhàng với cô gái đó.

- Dạ vâng ạ. Cháu cảm ơn cô và cũng xin lỗi cô ạ.

- Không có gì đâu. Cháu cứ đi chơi vui vẻ nhé.

- Dạ cháu chào bác ạ.

Cuộc nói chuyện của bà Vương vừa kết thúc thì...

- Con có chuyện thì cứ đi đi. Bà mỉm cười nhìn Kelvin.

- Gì ạ. Kelvin hơi ngạc nhiên vì lời nói của bà.

- Mẹ nói con cứ đi đâu thì đi. Ít bữa gặp cũng được. Bà lại lên tiếng.

- Ôi con yêu mẹ nhất đó. Anh vừa nói vừa nhảy qua ôm bà.

Bây giờ ai nhìn vào thì thấy Kelvin thật sự rất giống một đứa con nít đang rất cần vòng tay của mẹ mình.

Anh nhanh chóng ra lấy xe và phi như bay trên đường. Bà Vương chỉ biết nhìn theo bóng của chiếc xe khuất dần. Một nụ cười hiền từ của một người mẹ hiện lên trên gương mặt bà.

Trong xe anh lướt nhanh số điện thoại của mình và nhấn nút gọi. Bài nhạc chờ cứ thế vang lên nhwung chẳng có ai bắt máy cả. Cuộc gọi kết thúc nhưng vẫn không có động tĩnh gì từ đầu dây bên kia. Anh kiên nhẫn gọi lại và đầu dây bên kia tiếng một cô gái vang lên.

- Ai vậy.

- Cho tôi hỏi cô có phải là cô gái lúc sáng tôi đụng phải và hiện giờ cô đang giữ một chiếc điện thoại IPHONE năm và có số thuê bao này phải không. Kelvin nói nhưng hy vọng gì đó.

- Đúng vậy. Cô đáp.

- Vậy cô có thể cho tôi xin lại chiếc điện thoại đó được không. Bởi vì trong đó có tất nhiên thứ quan trọng đối với tôi. Anh nhanh chóng xin lại chiếc điện thoại. Với gia đình anh thì chiếc điện thoại này cũng không đáng gì nhưng ở trong đó đều được anh lưu trữ rất nhiều thứ về công việc của mình. Và số điện thoại làm ăn của anh.

- Tôi cũng muốn trả điện thoại lại cho anh nhưng giờ anh liên lạc được thì khỏe rồi. Vẫn là giọng nói nhẹ nhàng của cô.

- Vậy cô cho tôi địa chỉ đi. Anh nhanh chóng đáp lại khi nghe cô nói vậy.

- Tối nay 7h ở BIGWORD. Gần khu du lịch lúc sáng chúng ta đụng phải . được chứ.

- Được rồi, vậy tôi gặp nhau nhé. Chào cô. Nói xong anh không quên chào cô và nhanh chóng lái xe đến khu du lịch.

Trên nền cảm ứng của chiếc IPHONE năm có một bàn tay mềm mại uyển chuyển lướt nhẹ từng tấm hình,

- Cũng dễ thương đấy chứ. Cô nghĩ thầm.

Nguyễn Nguyễn Minh Thư: là tiểu thư của tập đoàn Nguyễn Nguyễn. Cô cũng là nhà thiết kế chính cho công ty mình. Bạn thân của Nhã Kỳ, style cực chuẩn.

Vẫn là một bóng dáng cao cao, với một thân hình cực chuẩn cùng với những bước chân quen thuộc hằng ngày nó khiến ta liên tưởng đến hình ảnh một người con trai luôn muốn đem lại hạnh phúc cho một người nào đó. Không ai khác đó chính là Thiên Bảo. Bây giờ anh đang đứng trước cửa phòng cô. Bàn tay anh cứ đưa lên rồi lại thu xuống. Dường như anh sợ điều gì đó bên trong cánh cửa này. Rồi như có gì đó đã thôi thúc anh gõ cửa.

Cốc... cốc... tiếng gõ cửa được gõ xong thì cô nhanh chóng ra mở cửa.

- Có chuyện gì vậy. Cô có hơi ngạc nhiên.

- Đi chơi không. Thiên Bảo hỏi cô. Anh nhìn vào đôi mắt cô hy vọng gì đó. Có lẽ khi tiếp xúc với cô anh luôn bị cuốn hút bởi đôi mắt đó. Không biết đằng sau đôi mắt đó là gì nhưng đôi mắt của người con gái đó thật sự rất buồn. Càng nhìn anh lại càng cảm thấy có lỗi với cô và muốn làm điều gì đó cho cô. Phải chăng anh....

- Đợi em thay đồ đã. Nhã Kỳ cũng cười đáp lại anh.

Anh như đang mên mê những suy nghĩ của mình. “Rốt cuộc tôi với em đã từng gặp nhau chưa. Tại sao khi tôi nhìn thấy em thì tôi lại hình dung về ký ức của mình vậy. Và em có chiếm một phần ký ức nào trong tôi không hay chỉ là do tôi nghĩ như vậy thôi”.

- Thiên Bảo anh sao vậy. Vừa nói Nhã Kỳ vừa lấy hai tay hươ hươ trước mặt anh. Điều đó làm cắt đứt đi dòng suy nghĩ của anh.

- À....ờ... không có gì. Chỉ là nghĩ lung tung thôi. Em thay đồ đi. Anh nhanh chóng tìm cho mình một lý do để có thể biện minh.

Nhã Kỳ thay đồ xong anh liền nắm lấy bàn tay của cô và bước nhanh. Anh sợ cô sẽ đổi ý. Và anh sẽ làm vụt mất cái bàn tay mềm mại đó. Hai người bọn họ tay trong tay bước đi khiến cho ai nhìn vào cũng phải ngưỡng mộ và ghen tị. đám nhân viên nữ ai cũng bỏ ra vài giây để ngắm anh. Bởi vì cái vẻ đẹp trai vốn được trời ban đó của anh luôn luôn được toát ra.

Anh cầm lấy tay cô bước dần ra cổng khu du lịch và dừng lại trước một chiếc xe đạp đang dựng ngay trước mặt hai người. Bên cạnh là người nhân viên khu du lịch đang đứng ở đó chờ lệnh..

- Chào thiếu gia và tiểu thư. Xe đã được chuẩn bị xong ạ.

- Cảm ơn, anh vào làm việc đi. Thiên Bảo quay sang nói với người nhân viên rồi nhanh chóng ngồi lên xe.

- Vâng ạ, người phục vụ đáp rồi tiến vào bên trong.

Có vẻ anh rất hài lòng với chiếc xe đạp này.

- Em còn đứng đó làm gì nữa mau ngồi lên xe đi. Anh quay sang nói với cô.

- Ngồi lên xe này à. Nhã Kỳ có vẻ hơi ngạc nhiên vì này giờ cô chẳng hiểu gì cả. Chỉ làm theo lời anh.

- Ừ, bộ em chưa thấy xe đạp. Thiên Bảo mới khi thấy cô có vẻ ngạc nhiên.

- Xe đạp thì thấy rồi nhưng chưa bao giờ thấy anh đi chơi bằng xe đạp. Cô lại nói tiếp.

Anh không trả lời lại mà thay vào đó là một nụ cười dành cho cô.

- Anh có phải là Hoàng Thiên Bảo không vậy. Em hơi bị nghi ngờ đó. Nhã Kỳ vẫn cố tình chọc anh.

- Anh xin thề anh là Hoàng Thiên Bảo một00% được chưa. Nhanh lên xe đi. Em mà không lên thì tiếc lắm đó. Lần này thì anh có vẻ cương quyết hơn.

- Được rồi. Vừa nói cô vừa nhẹ nhàng ngồi lên xe.

Hôm nay cô mặc một chiếc quần jean ôm sát vào chân. Bên trên bụng là hai hàng nút. Đi kèm là một chiếc áo thun in hình pucca. Bộ đồ đó như tôn lên cái vóc dáng chuẩn của cô. Nó khiến cô đẹp hơn.

Nhã Kỳ ngồi trên xe được Thiên Bảo chở đi rất nhẹ nhàng. Cả hai ai cũng nhận ra về sự thay đổi của chính bản thân mình, nhưng cũng đủ biết được chuyện gì đang diễn ra .

- Từ bao giờ anh biết lung giỡn với người khác vậy Nhã Kỳ. Từ bao giờ anh biết cười nhiều hơn khi có em ở bên cạnh anh. Tại sao khi ở bên cạnh em anh không còn cảm thấy trống trải và cô đơn nữa vậy. Trái tim anh có lẽ đã đập sai nhịp khi ở bên cạnh em rồi. Thiên Bảo vừa đạp xe chở Nhã Kỳ vừa nhận thấy sự thay đổi của mình.

- Thiên Bảo à, tại sao anh làm em phải yêu anh mất rồi. Anh đã phá bỏ cái sự lạnh lùng, cái nguyên tắc về tình yêu do em tạo ra vậy. Em phải nói với Nhật Minh.

Chương 8

Thế nào đây. Có phải em quá tham lam không. Khi em cứ muốn anh ở bên cạnh em sưởi ấm cho em. Tiếng của Thiên Bảo vang lên hòa quyện vào gió khiến cho dòng suy nghĩ của cô bị cắt ngang.

- Nhã Kỳ em thích chứ.

- Em không thích. Cô nói to.

- Không thích thì thôi. Anh nói bằng quơ nhưng có hơi thất vọng ở câu nói của cô.

- Em không thích mà là rất thích. Giọng nói cô bắt đầu to dần.

- Anh bật cười khi nghe cô nói vậy.

Sau một lúc đạp xe. Giờ hai người cũng đứng trước một công viên.

- Em thích chơi gì. Anh vừa nói vừa lấy tay mình chỉ xung quanh công viên.

- Em chưa bao giờ gặp được một con gấu bông nào. Hay là hôm nay mình chơi cái đó đi. Nhã Kỳ như nhớ ra điều gì đó.

- Vậy để anh đi mua xu. Thiên Bảo nói rồi vội đi mua xu.

Sau một hồi tìm chỗ gặp thú bông và họ cũng đã tìm ra.

Và Nhã kỳ bắt đầu chơi. Nhưng:

một xu... 2 xu... một 9 xu....

Hết lần này cho đến lần khác cô vẫn không thể gấp được con thú nhồi bông nào cả. Chỉ tội cho Thiên Bảo này giờ cứ đứng nhìn cô mãi lắc đầu.

- Em gà quá. Xem anh đây. Chỉ có trò này mà chơi cũng không được. Đây là xu thứ 20 và là xu cuối cùng. Anh chỉ cần một xu này là có thể gấp được chứ không như ai kia mất tận một 9 xu mà cũng không thể gấp được. Em nhìn đây. Thiên Bảo vừa nói vừa cười nhếch mép tinh nghịch nhìn cô.

Thiên Bảo nhẹ nhàng cầm nút di chuyển để cẩn thận gấp con thú bông.

- Từ từ thôi Thiên Bảo. Cô nói với anh nhưng vẫn nhìn vào từng động tác của anh.

Và sau khi được Thiên Bảo di chuyển một cách uyển chuyển con gấu bông đã rơi ra bên ngoài. Anh đưa tay lấy con gấu bông.

- Tặng em này. Anh chia con gấu bông đưa cho cô.

- Cảm ơn. Cô nhận lấy con gấu bông từ tay anh.

- Em phải giữ con gấu bông này cho cẩn thận đó. Anh nói như đe dọa cô.

- Em biết rồi. Cô cười.

Tiếp rồi hai người kéo nhau đi dạo trong công viên thì có hai đứa bé chạy lại phía anh và cô.

- Anh chị ơi, anh chị có tiền không cho em ít với. Đứa bé trai nói. Một giọng nói rất buồn.

- Thiên Bảo và Nhã kỳ không ai bảo ai. Ai cũng tụt rút ví ra cho tiền.

- Em cảm ơn ạ. Nhất định người tốt như hai anh chị sẽ gặp nhiều may mắn. Đứa bé trai tinh nghịch đáp.

- Ừ. Cả hai người lại đong thanh và cười nhìn cậu bé.

Còn đứa bé gái này giờ im lặng chỉ chăm chú nhìn con gấu bông mà Nhã Kỳ đang ôm. Đứa bé trai như hiểu ra được ý muốn của em mình.

- Chị ơi, em gái em rất thích con gấu bông ấy. Chị có thể cho em được không vậy. Cậu bé nói nhưng lại rất rụt rè khi mở miệng.

- Con gấu bông này à. Nhã Kỳ nói rồi lấy tay chỉ vào con gấu bông.

- Dạ. Mặt cậu bé phảng phất nét buồn.

Nhã kỳ hết nhìn con gấu bông này rồi nhìn sang Thiên Bảo. Thiên Bảo thấy vậy nhưng giả bộ lơ đãng. Nhã Kỳ có chút tiếc nuối với con gấu bông này.

- Đây chị tặng cho em con gấu bông này. Cầm lấy đi. Vừa nói cô vừa cầm lấy tay bé gái và đưa cho cô.

- Em cảm ơn chị ạ. Cô bé không khỏi vui mừng khi đón nhận con gấu bông từ tay cô.

- Anh đẹp trai này em có món quà này muốn tặng cho anh. Con bé trai tinh nghịch nói với Thiên Bảo.

- Gì vậy em. Thiên Bảo cũng không quên đáp lại cậu bé.

- Mẹ em nói đây là sợi dây mang lại nhiều may mắn cho người đeo nó. Vì vậy em muốn tặng cho anh sợi dây này để cảm ơn anh. Vừa nói cậu bé vừa cầm lấy tay Thiên Bảo và đặt vào tay anh một sợi dây.

Thiên Bảo nhẹ nhàng cuối xuống xoa đầu cậu bé. Cậu bé như chỉ chờ có vậy. Cậu liền ghé sát vào tai Thiên Bảo thầm thì.

- Anh hãy thay em đeo sợi dây đó vào tay chị ấy nhé. Cậu nói vừa dứt thì cậu bé và em gái mình nhanh chóng bỏ đi.

Thiên Bảo thầm cười khi nghe được câu nói đó. Còn Nhã Kỳ thì này giờ cô chẳng hiểu chuyện gì. Cứ để mọi chuyện diễn ra trước mặt mình.

- Cậu bé ấy nói gì với anh vậy. Nhã Kỳ nói và lay lay tay Thiên Bảo.

- Cậu ấy nói anh hãy thay cậu bé đeo sợi dây may mắn này vào cho em. Thiên Bảo nở một nụ cười tươi như hoa.

Đến lúc này thì Nhã kỳ lại bật cười cho câu nói đó. Nhưng Thiên Bảo đã rất nhanh chóng cầm lấy bàn tay cô và nhẹ nhàng đeo sợi dây đó vào. Nhã Kỳ thấy vậy nhưng không phản ứng gì.

- Anh làm theo đúng ý nguyện của cậu bé. Em không được tháo nó ra đâu đấy. Có nó em sẽ được may mắn. Vừa dứt lời Thiên Bảo đã vội dứt tay vào túi quần nhanh chóng bước đi để lại một mình cô. Bỏ lại một mình cô với biết bao nhiêu suy nghĩ.

Cô khẽ mỉm cười rồi lại nhanh chóng chạy theo anh.

- Đi đâu vậy. Cô nói khi thấy Thiên Bảo dắt xe.

- Đi ăn. Em đi không hay là.... Thiên Bảo nói rồi dừng lại bỏ dờ ở phía sau.

- Hay gì cơ. Cô đáp nhanh.

- LB về. Thiên Bảo nói nhưng cứ cười cười.

- L... B... cô lẩm bầm.

- Là lếch bộ. Thiên Bảo nói khi thấy cô cứ lẩm bầm một mình. Nhưng khi nghe anh nói cô lại nhanh chóng lên xe ngồi.

- Không bao giờ. Em sẽ bắt anh chờ cho gãy chân luôn. Cô vừa nói ánh mắt cô long lanh. Ánh mắt đó mới đẹp làm sao. Nó khiến Thiên Bảo như tìm lại được một cảm giác thân quen nào đó.

- Thiên Bảo cũng không cãi lại cô nữa

Thế là Thiên Bảo lại chờ Nhã Kỳ đi tiếp. Người ngoài nhìn vào cứ nghĩ họ là một đôi. Thỉnh thoảng có những tiếng nói chuyện của họ cất lên hòa quyện vào

gió khiến không khí ấy càng trở nên hạnh phúc biết bao. Và chiếc xe đáp lại một quán bán cá viên chiên trên đường.

- Cô ơi cho cháu một đĩa cá viên chiên. Thiên Bảo cất tiếng gọi khi anh và cô đã ngồi trong quán.

Không lâu sau cô chủ quán đã đem cá lại bàn hai người. Thiên Bảo nhẹ nhàng đổ tương lên những cây cá và đổ vào chúng. Anh đưa cho cô một cây. Cô cũng nhẹ nhàng cầm lấy cây cá từ tay anh nhưng về mặt cô lại rộ lên vẻ khó hiểu. Thấy vậy Thiên Bảo lên tiếng.

- Sao em không ăn đi mà nãy giờ nhìn anh vậy vậy.

- Em thấy anh không giống Hoàng Thiên Bảo. Cô nói ánh mắt dè chừng.

- Này. Em nói câu này lần thứ hai rồi đó. Mà em nói đi anh không giống chỗ nào. Anh đáp lại cô về mặt khó hiểu.

- Em không nghĩ anh đi chơi bằng xe đạp, không nghĩ anh sẽ ăn cá viên chiên như vậy. Cô mỉm cười kể với anh.

- Bộ em thất vọng khi thấy anh như vậy à. Anh lại cười.

- Đâu có đâu. Vui là đằng khác. Cô lại giả bộ tinh nghịch nhìn anh.

- Thôi ăn đi. Anh nói để cho cô ăn vì nãy giờ cô chưa ăn được miếng nào.

Đôi lúc lại có những tiếng cười ríu rít hạnh phúc của họ vang lên khiến cho bà chủ quán đôi lúc nhìn họ lại thấy vui trong lòng.

-Có lẽ khi ở bên cạnh Nhã Kỳ, cái lạnh lùng thường ngày của Thiên Bảo cũng không còn nữa. Chưa bao giờ trên môi Thiên Bảo xuất hiện những nụ cười hạnh phúc như vậy. Có lẽ Nhã Kỳ đã làm thay đổi được Thiên Bảo rồi. Gia Huy ngồi trong xe ô tô nhìn thấy hình ảnh Thiên Bảo và Nhã Kỳ qua cửa kính.

-Không chỉ có Thiên Bảo mà Nhã Kỳ cũng đã thay đổi rồi. Trước đây em chưa bao giờ thấy Nhã Kỳ như vậy. Mong rằng hình ảnh của Thiên Bảo sẽ giúp nó một phần nào quên được hình ảnh của Nhật Minh. Nhã Kỳ cũng nhìn thấy họ. Cô đang mong cho em gái mình sẽ mãi được hạnh phúc như vậy. Cả Gia Huy cũng vậy đều muốn cho Thiên Bảo và Nhã Kỳ được hạnh phúc.

Trên con đường rộng của buổi chiều tối. Màn đêm đã bắt đầu rơi xuống thay cho ánh sáng của buổi ban ngày. Ánh đèn điện được bật lên và trên đường xe cộ chạy qua lại tấp nập. Nhưng đâu đó ta lại bắt gặp một hình ảnh rất đỗi quen thuộc. Là một đôi trai gái đang chờ nhau đi.

-Anh ước gì con đường này sẽ không có đích để anh có thể chở em như vậy. Để anh có thể ở bên cạnh em mãi như vậy. Nhưng đó chỉ là những điều mà anh ước thôi. Chuyện gì đến rồi cũng đến. Cũng như con đường này lát nữa rồi cũng phải dừng lại. Dù anh có cố gắng đạp thật chậm đi chăng nữa. Thiên Bảo vừa đạp xe vừa nhĩ thầm. Nhưng nah cũng đủ biết là nó sẽ không thể thực hiện được.

Khu du lịch cũng dần hiện ra trước mắt họ. Hai người xuống xe và ngay lập tức đã có người đi cất xe cho họ.

Hai người định cùng nhau đi lên phòng thì có tiếng Gia Huy đằng sau vang lên.

-Thiên Bảo xuống đây chơi. Gia Huy cất tiếng. Và đi bên cạnh Gia Huy vẫn là Nhã Kim đang nở một nụ cười.

Nghe được tiếng gọi. Thiên Bảo và Nhã kỳ cùng quay lại. Và họ nhanh chóng tiến lại phía Gia Huy và Nhã Kim.

-Hai đứa máy lại đi đâu về nữa đây. Thiên Bảo nói vỗ vai Gia Huy và nháy mắt nhìn Nhã Kim.

-Cái thằng này tao làm gì được như mày. Mà hình như mày và Nhã Kỳ mới đi đâu về à. Gia Huy rất khôn khéo trả lời lại Thiên Bảo.

-Làm gì có. Cả Thiên Bảo và Nhã Kỳ cùng đồng thanh.

-Không có thì cũng không cần phản ứng mạnh vậy chứ. Gia Huy lại cố tình mỉa mai hai người.

Chợt tiếng chuông điện thoại của Thiên Bảo vang lên làm cắt đứt cuộc nói chuyện. Thiên Bảo lấy điện thoại ra. Là Kelvin gọi. Nhưng số điện thoại này Kelvin rất ít dùng. Anh có hơi ngạc nhiên.

-Anh nghe đây. Thiên Bảo áp điện thoại vào tai.

-Nhã kỳ có ở chỗ anh không.tiếng nói của Kelvin từ đầu dây bên kia vang lên.

-Có. Anh đáp gọn.

-Vậy 7giờ ba anh và Nhã Kỳ đến BIGWORD chơi nhé.

-Ok. Nói rồi Thiên Bảo và Kelvin cùng tắt máy.

-Mọi người tối nay đi chơi không. Thiên Bảo nói khi nghe điện thoại xong.

-Đi đâu. Nhã Kim tò mò hỏi.

Thiên bảo chưa kịp trả lời thì điện thoại của Kelvin vang lên. Là Kelvin.

-Gì vậy Kelvin.

-Chị Nhã Kim có đi cùng anh không. Kelvin hỏi Gia Huy giống như hỏi Thiên Bảo lúc nãy.

-Có.

-Vậy 7giờba0 anh và Nhã Kỳ đến BIGWORD chơi nhé.

-Ok. Lát anh tới.

-Kelvin có chuyện gì không vậy anh. Nhã Kim lên tiếng khi thấy hết Thiên Bảo rồi lại đến Gia Huy nghe điện thoại.

-Kelvin rủ bọn mình 7 giờ đến BIGWORD chơi. Mọi người đi nhé. Gia Huy nói ánh mắt anh nhìn mọi người.

Cả bọn ai cũng đồng ý và kéo nhau đi. Thiên Bảo và Nhã Kỳ cùng đi một xe nhưng là xe ô tô. Đi cùng Gia Huy luôn luôn là Nhã Kim.

TẠI BIGWORD

Một cô gái ăn mặc rất style đang ngồi nhâm nhi ly rượu. cô mặc một chiếc quần ngắn bên trên là hai hàng nút và đính kèm đính tán vào hai bên túi. Đi kèm là một chiếc áo thun được cô nịt vào. Bên ngoài cô khoác một chiếc áo gi-lê rin và một đôi giày cao gót. Cô cũng để tóc ngang và phía sau được cô cuộn tròn lên nhìn rất đẹp. Mi cong không cần chỉnh. Mắt đeo kính áp trong màu xanh. Môi cô được đánh bằng màu hồng son. Nước da cô lại trắng mịn. Cô đã đẹp sẵn nay được trang điểm trông cô lại càng đẹp hơn. Ai nhìn vào không ai nghĩ cô chỉ mới một 7 tuổi.

-Này em đi chơi với anh đi. Anh bao hết cho. Một thằng con trai tay cầm ly rượu lại phía cô.

Cô không trả lời chỉ liếc một cái sắc bần.

-Sao không trả lời vậy. Em có kiêu quá đó. Không ít ai được đích thân anh mời nư vậy đâu. Tên đó vẫn không tha cho cô.

-Biến. Cô lạnh lùng nói nhưng ánh mắt cô vẫn không thèm nhìn lấy hén một cái.

-Gì mà lạnh lùng quá vậy. Em nghĩ cái loại con gái như em thì còn gì mà tỏ ra là mình cao quý.

-T... É... T. Một ly rượu đã được cô tát trên mặt hấn không thương tiếc.

-Tôi cảm anh xúc phạm tôi. Anh nghĩ cái loại con trai như anh tôi thèm à. tiền thì tôi không thiếu mà nếu như thiếu thì chắc có lẽ anh vẫn chưa đủ lever cho tô xin đâu. Cút. Cô thẳng thừng chửi hấn không thương tiếc khiến ai nhìn vào cũng phải sợ và càng chú ý đến cô nhiều hơn.

Hấn ta tức đến lộn cả ruột gan. Hấn đang giơ tay lên định tát cô một cái cho bõ tức vì dám chửi hấn thì nhanh như chớp cái tát dính dáng vào mặt cô thì đã có một bàn tay khác giữ nó lại.

-Đánh con gái là nhục lắm đấy. Tôi nghĩ điều đó chắc anh biết rõ hơn ai hết. Không cần một đũa con nít như tôi phải nói chứ.

-Mày là ai mà gan vậy hả nhóc. Nhỏ mà thích xen vào chuyện của người khác à. Tên đó liếc Kelvin một cái.

-Đúng là tôi nhỏ tuổi hơn anh rất nhiều nhưng về cách ứng xử với con gái thì anh chưa bằng một thằng nhóc như tôi đâu. Hãy xem lại mình trước khi phán xét bất kỳ ai. Kelvin vẫn cương quyết, thái độ đó của anh khiến cho tên đó phải sợ. Hấn tức không nói nên lời nên đã vung tay bỏ đi.

-Cảm ơn. Minh Thư lúc này mới quay qua cảm ơn Kelvin.

-Không có gì. Kelvin cười đáp lại cô và cũng chính nụ cười đó khiến Minh Thư thấy rất quen quen.

-Mà hình như tôi đã gặp em ở đâu rồi thì phải. Nhìn em thấy rất quen. Kelvin lúc này như đang nhìn chăm chăm vào cô.

Chương 9

-**T**ôi cũng thấy vậy. Minh Thư nói khi lúc này cô thấy Kelvin cười. Nụ cười đó có chút thân quen mà cô không thể nào nhớ được. Cả Kelvin cũng vậy.

-Hồi sáng ở khu du lịch. Không hẹn mà nói cả hai người cùng đồng thanh.

-Anh ngồi đi. Minh Thư nói tỏ ý mời Kelvin ngồi.

-Cho anh một ly loại mạnh. Kelvin nói với người pha chế.

-Chúng ta có duyên thật. Minh Thư vừa nói tay cô lay lay ly rượu.

-Ừ không ngờ đến vậy. Lúc đó tôi không nghĩ là em. Kelvin nói chuyện giống như một người đàn ông đầy lịch lãm và ga lăng.

-À. Điện thoại của anh này. Minh Thư lúc này mới nhớ đến chiếc điện thoại. Cô nói rồi mở túi xách lấy điện thoại đưa cho anh.

-Cảm ơn. Anh nói rồi đón nhận chiếc điện thoại từ tay cô.

Hai chiếc xe Limo cùng nhau dừng chân trước quán bar BIGWORD. Cả bốn người cùng bước xuống xe và đi vào phía bên trong thì điện thoại của Thiên Bảo vang lên.

-Mọi người vào trước đi. Tao nghe điện thoại đã. Thiên Bảo nói khi thấy tên người gọi là bố mình.

Vậy là Gia Huy, Nhã Kim và Nhã Kỳ cùng bước vào bên trong. Tiếng nhạc bắt đầu to dần. Không khí cũng dần thay đổi không còn im lặng như bên ngoài nữa.

-Kelvin ở đâu rồi. Gia Huy nói rồi liếc mắt tìm Kelvin.

-Xem kia Kelvin lại của được em nào rồi. Không hổ danh là Kelvin. Nhã Kim đã nhận ra Kelvin đang ngồi nói chuyện tươi cười với một cô gái.

Thấy được hình ảnh của Nhật Minh cả ba người cùng nhau kéo đến bàn mà Kelvin đang ngồi.

-Kelvin. Gia Huy lên tiếng gọi Kelvin.

Nghe thấy tên mình Kelvin quay mặt lại. Nhưng anh cũng đoán được đây là giọng nói của ai.

-Mọi người đến rồi à. Mà anh Thiên Bảo đâu. Kelvin chào mắt nhìn xung quanh tìm Thiên bảo.

-Đang nghe điện thoại ở ngoài kia. Nhã Kim đáp.

-Minh Thư, giới thiệu với em đây là bạn tôi. Kelvin quay qua Minh Thư định giới thiệu họ với Minh Thư. Đến lúc này Minh Thư mới quay lại thì...

-Nhã Kỳ.

-Minh Thư.

Cả Nhã Kỳ và Minh Thư đồng thanh gọi to.

-Mình nhớ cậu lắm đó. Minh Thư vừa nói vừa ôm chầm lấy Nhã Kỳ.

-Mình cũng vậy. Lúc cậu đi mình buồn lắm. Mà cậu về từ khi nào vậy. Nhã Kỳ nở một nụ cười thật tươi và càng ôm chặt Minh Thư hơn. Có lẽ cô rất vui với chuyện này.

-Mình về từ hôm qua. Minh Thư đáp. Hai người từ từ rời ra.

-Chị Nhã Kim. Lúc này Minh Thư mới đảo mắt qua nhìn Nhã Kim cười tinh nghịch.

-Sao lâu quá không về vậy. Nhã Kim nói rồi ôm Minh Thư.

-Tại ở bên đó công việc lu bu quá. Minh Thư cười. Nụ cười đó mới đáng yêu làm sao.

Nhã Kim nhìn từ đầu đến chân Minh Thư. Mắt tỏ ý hài lòng.

-Không hổ danh là nhà thiết kế nhỉ. Style rất chuẩn. Nhã Kim nói khi đã quan sát Minh Thư.

Minh Thư không trả lời mà thay vào đó là cái nháy mắt.

-Ừa anh Gia Huy. Lúc này Minh Thư lại để ý và thấy được Gia Huy khi đang đứng bên Nhã Kim.

Gia Huy nãy giờ im lặng giờ mới cất tiếng.

-Minh Thư em về từ khi nào vậy. Anh tưởng em ở bên đó làm việc chứ.

-Lần này em về đây làm. Có gì nhờ anh giúp đỡ nhé. Cô giơ tay ra tỏ ý muốn bắt tay với Gia Huy.

-OK. Gia Huy cũng đưa tay ra bắt lại Minh Thư.

-Mà anh và chị Nhã Kim khi nào mới đưa thiệp cho em đây. Liệu em còn chúc mừng hai người nữa chứ. Minh Thư như nhớ ra được điều gì đó. Về chuyện tình cảm của Gia Huy và Nhã Kim.

-Cũng sắp rồi. Em lo chuẩn bị quà đi. Gia Huy nói ánh mắt anh nhìn Nhã Kim cười đầy hạnh phúc.

-Anh biết Minh Thư à. Nhã Kim giờ mới quay qua hỏi Gia Huy.

-Ừ. Minh Thư hiện đang là đối tác của anh.

Ở phía bên ngoài Thiên Bảo giờ mới nghe điện thoại xong. Anh nhanh chóng bước vào bên trong và đảo mắt tìm mọi người. khi thấy được mọi người Thiên Bảo nhanh chân bước đến.

-Làm gì mà đứng đây vậy mà. Thiên Bảo nói rồi vỗ vai Gia Huy. Cả bọn cùng quay qua nhìn Thiên Bảo thì hai mắt anh như mở to hơn.

-Minh Thư... em.

-Anh...

Cả Minh Thư và Thiên Bảo không khỏi sửng sốt khi nhìn thấy nhau.

-Anh làm gì ở đây. Minh Thư như không hiểu chuyện gì. Cô cứ nghĩ là Thiên Bảo giờ đang ở Sài Gòn. Cô cứ nghĩ là sẽ tạo bất ngờ cho anh.

-Đây là bạn anh. Bọn anh đang chơi ở đây. Thiên Bảo nói rồi lấy tay chỉ vào đám bạn của mình.

-Minh Thư em quen mọi người ở đây sao. Kelvin này giờ chỉ quan sát.

-Đúng vậy. Nhã Kỳ là bạn thân của tôi. Chị Nhã Kim thì biết lâu rồi. Anh Gia Huy thì là đối tác làm ăn. Còn anh Thiên Bảo thì giống như một người anh trai. Cô nhẹ nhàng giải thích với Kelvin.

-Vậy hôm nay chúng ta phải chơi cho ra trò mới được. Gia Huy nói hào hứng. Mọi người ai nấy đều ủng hộ. Cả đám cùng kéo ghế ngồi. Thiên Bảo nâng ly rượu lên nhẹ nhàng rót rượu vào ly cho từng người.

-Nâng ly nào mọi người. Thiên Bảo nâng ly rượu trong tay nói.

Keng... keng tiếng cụng ly rộn rã chạm vào nhau. Ai cũng nở một nụ cười trên môi hòa vào cuộc chơi.

-Bây giờ em có trò này mọi người chơi không. Minh Thư nói làm tăng lên sự tò mò trong mọi người.

-Trò gì vậy. Kelvin xem ra rất hứng thú.

-Bây giờ chúng ta bắt cặp ra. Mỗi đội hai người. Thay phiên nhau tù tì. Nếu một người trong đội tù tì thua thì cả hai người trong đội sẽ phải cùng uống rượu. OK. Cô nói đầy vẻ thích thú.

-Được thôi. Nhã Kim tay lay lay ly rượu đáp.

Và những người còn lại đều gật đầu thay cho câu trả lời.

-Vậy chia đội như thế nào. Thiên Bảo ngồi ngả vào ghế nói.

-đơn giản thôi. Anh và Nhã Kỳ, anh Gia Huy và chị Nhã Kim. Còn em và Kelvin. Minh Thư nhanh nhẩu nói với Thiên Bảo.

_Nhã Kỳ. Cậu đồng ý chứ. Minh Thư quay sang hỏi Nhã Kỳ khi từ này giờ cô cứ thấy Nhã Kỳ im lặng.

-Ừ. Cô đáp gọn.

-Vậy thì Nhã Kỳ và Minh Thư hai em tù tù trước đi. Gia Huy lên tiếng.

Nghe vậy Nhã Kỳ và Minh Thư cung đưa tay ra.

Búa... bao... kéo... và nụ cười hiếm hoi nãy giờ trên khuôn mặt của Nhã Kỳ cũng đã thấy được. Cô đã thắng Minh Thư. Việc này cũng đồng nghĩa với việc Minh Thư và Kelvin phải uống rượu. Và họ nhanh chóng nâng ly rượu lên. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ để thấm thía vào Minh Thư và cả Kelvin nữa.

Đến lượt Gia Huy và Kelvin.

Bao...kéo.... Kelvin và Minh Thư lại lần nữa phải nâng ly rượu lên và uống tiếp. Có biết bao nhiêu là nụ cười đang hiện lên trên khuôn mặt của bốn người còn lại họ cười cho Minh Thư và Kelvin. Đúng là số của Minh Thư và Kelvin hôm nay không được may mắn.

Lần này là đến lượt Nhã Kim và Thiên Bảo.

.... nụ cười tươi được đáp gọn trên môi Nhã Kim. Tiếng vỗ tay lại vang lên giữa Gia Huy và Nhã Kim. Thiên Bảo đã thua. Anh có chút gì đó thất vọng. Anh khôn lo cho mình mà điều anh lo là Nhã Kỳ. Anh sợ cô sẽ không uống được rượu. Nhưng anh đâu biết được rằng Nhã Kỳ uống được rất khá.

Nãy giờ cả bọn cứ uống ly này sang ly khác nhất là Minh Thư và Kelvin. Cứ hết ly này sang ly khác. Sau một hồi ở trong đó. Ai cũng thấm mệt. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ để họ không còn sức lực. Ai cũng có thể tự đi ra ngoài. Họ vẫn còn rất tỉnh táo nhất là Kelvin và Minh Thư.

-Minh Thư giờ em đang ở đâu. Thiên Bảo vừa bước đi vừa hỏi Minh Thư.

-Tại khu du lịch LUMIA. Cô đáp lại Thiên Bảo.

-Em ở cùng chỗ với bọn anh đó. Thôi chúng ta về đi. Hôm nay chơi vậy đủ rồi. Kelvin em đưa Minh Thư về giúp anh. Thiên Bảo nói rồi quay qua Kelvin.

Cả ba chiếc xe lại lần nữa lăn bánh đi trên đường.

-Tạm biệt mai gặp lại. Em G9 (g-good, 9-night. Ngủ ngon). Thiên Bảo nói với Nhã Kỳ khi anh và cô đang chuẩn bị vào cửa mình.

Cô không trả lời anh nhưng thay vào đó là nụ cười của cô. Nụ cười này có lẽ đã ấm áp hơn. Không còn cảm thấy lạnh lẽo cô đơn khi lần đầu tiên anh nhìn thấy cô nữa.

Anh mỉm cười nhìn theo bóng cô khuất dần vào trong cánh cửa đó. Cánh cửa dần khép lại. Anh lại trở về cánh cửa phòng mình. Lòng anh lại cảm thấy vui. Một cảm giác rất thích thú.

Anh đang định dứt chìa khóa vào mở cửa phòng thì chuông điện thoại lại vang lên. Là tiếng chuông có tin nhắn mới. Anh lấy điện thoại ra và mở tin nhắn. “Anh xuống tiền sảnh đi, em có chuyện muốn nói-Minh Thư”. Đọc được

tin nhắn đó anh liền đi xuống dưới tiền sảnh mà không vào phòng. Lang thang bước chân xuống tiền sảnh anh đảo mắt nhìn xung quanh để tìm cô em gái của mình.

-Em ở đây. Minh Thư gọi với lên khi thấy cái bóng dáng cao cao cùng một thân hình chuẩn của anh mình.

-Ánh mắt anh bắt gặp được Minh Thư và anh dần tiến lại chỗ của cô.

-Chuyện gì vậy nhỏ. Anh nói rồi ngồi xuống đối diện với cô.

Sở dĩ anh gọi Minh Thư là nhỏ vì Thiên Bảo và Minh Thư họ thật sự rất giống hai anh em tuy họ không có quan hệ huyết thống. Nhưng như vậy không có gì làm ảnh hưởng đến tình anh em của họ. Tình cảm họ dành cho nhau không phải là một tình yêu vĩnh cửu nào đó nhưng cũng không phải là tình bạn. Họ thật sự rất thân nhau khi ở Mỹ.

-Em chỉ nhỏ hơn anh có một tuổi thôi đó. Minh Thư có vẻ hơi giận Thiên Bảo vì vẫn gọi cô là nhỏ.

-Nhỏ hơn một tuổi cũng là nhỏ. Không bàn cãi. Thiên Bảo cũng cãi lại cô.

-Người như em đây không thèm chấp cái loại đàn ông như anh làm gì. Mà thôi nhỏ lớn gì cũng được. Minh Thư thấy Thiên Bảo nói vậy cũng không thèm cãi lại anh làm gì.

-Đàn ông như anh rứa mà có nhiều người lắm đó. Mà nếu như em đã nói vậy thì anh sẽ không bàn cãi nữa. Thiên Bảo nhâm nhi ly nước.

-Mà em về từ khi nào vậy. Sau không ở đó định cư luôn đi. Thiên Bảo tiếm lời.

-Em về từ hôm qua. Tại bên đó không có gì phá nên về đây chơi. Cô cười tươi nói rất tự nhiên. Cũng chính vì điểm này mà Thiên Bảo rất thích nói chuyện với cô. Luôn lạc quan, yêu đời, không giấu bất cứ điều gì trong lòng. Luôn ngay thơ trong sáng.

-Em làm sao đó mà làm. Đừng có gay rắc rối cho anh là được. Thiên Bảo giương như rất biết rõ về Minh Thư. Một người anh trai luôn quan tâm tới em gái. Anh vốn dĩ rất lạnh lùng nên ít khi để bộc lộ tình cảm của mình. Điều này có lẽ Minh Thư cũng là người hiểu rất rõ.

-Em làm gì có. Cô nhanh nhẩu nói. Miệng nở nụ cười.

-Không có mà hỏi ở Mỹ em gây cho anh biết bao nhiêu rắc rối. Thiên Bảo nói lại cô.

-Thôi mà anh, chuyện quá khứ rồi mà. Lần này sẽ không như vậy đâu. Bộ dạng Minh Thư như đang van nài Thiên Bảo. Thái độ trẻ con đó khiến anh cảm thấy vui.

-Anh giỡn vậy thôi mà dạo này anh thấy em uống rượu hơi bị nhiều đó. Lúc này em uống hơi bị nhiều mà bây giờ ngó bộ vẫn còn bình thản nhỉ. Anh bắt đầu quan tâm tới cô.

-Cũng thường thôi. Nhưng làm sao em có thể bằng anh được cơ chứ. Cô bắt đầu nịnh anh.

-Công việc của em như thế nào rồi, không gặp khó khăn gì chứ. Nếu như có gì thì nhớ nói anh giúp giùm cho. Anh bắt đầu quan tâm tới cô. Thiên Bảo là vậy luôn lạnh lùng nhưng luôn âm thầm quan tâm tới mọi người.

-Cũng ổn. Mọi thiết kế của em đang rất được ưa chuộng. Có gì khó khăn em sẽ nhớ đến anh đầu tiên. Cô chu miệng đáng yêu nói.

-Cái con nhỏ này. Còn nếu như em cứ thành công như bây giờ thì chắc anh sẽ không được em nhớ đến đâu nhỉ. Anh nói mỉa lại cô.

Cô không trả lời mà thay vào đó là nụ cười rất tinh nghịch của mình dành cho anh.

-Vậy tôi em đi ngủ trước đây. Vừa nói Minh Thư vừa đẩy ghế và đứng dậy đi không để Thiên Bảo nói tiếp.

-Lần này em về nước có một chuyện em có thể giúp được anh đấy. Cô vội nói lại với Thiên Bảo rồi lại bước tiếp. Còn lại một mình Thiên Bảo. Anh suy nghĩ băng quơ gì đó rồi lại cười. Một nụ cười thật đẹp dành tặng cho khoe môi.

Cả bọn đang ăn sáng ở hồ bơi.(có cả Minh Thư)

Ai cũng bàn tán chuyện đi chơi hồi tối. Cả bọn đang háo hức thì tiếng chuông điện thoại của Thiên Bảo vang lên. Anh nhẹ nhàng lấy điện thoại ra và lướt nút nghe trên bàn phím cảm ứng và áp điện thoại vào tai. Là người trong công ty của anh. Anh nghe điện thoại hồi lâu rồi lên tiếng.

-Mọi người ở lại đây chơi. Tôi có chuyện nên về trước đây. Thiên Bảo nói khiến sắc mặt ai cũng thay đổi.

-Có chuyện gì vậy mà. Gia Huy chuyển ánh mắt qua hỏi Thiên Bảo.

-Công ty có chuyện gấp tao phải về xử lý. Có gì mà lo giùm tao nghe. Thiên Bảo vỗ vai Gia Huy. Nói xong anh định đứng dậy thì.

-Chúng ta về luôn đi. Ai cũng có chuyện ở công ty và chuyện học hành nữa. Thôi chơi vậy đủ rồi. Kelvin nói với lên.

Và ai cũng tỏ ra rất tán thành với ý kiến trên.

-Minh Thư, em ở lại đây hay đi đâu nữa. Thiên Bảo quay qua hỏi Minh Thư.

-Em có việc ở Sài Gòn. Anh cho em quá gian với nghe.

-Kelvin lát aem chở Minh Thư về giùm anh với nghe. Thiên Bảo không trả lời Minh Thư mà thay vào đó là quay sang nói với Kelvin.

-OK. Kelvin đáp gọn.

Trên con đường của buổi sáng ba chiếc xe lại bắt đầu chuyển động trở về Sài Gòn.

Trên xe Thiên Bảo.

-Anh biết Minh Thư à. Nhã Kỳ nói nhưng ánh mắt cô không nhìn anh mà lại hướng ra ngoài cửa sổ.

-Ừ, lúc bên Mĩ bọn anh biết nhau. Anh xem Minh Thư như em gái và Minh Thư cũng vậy luôn coi anh là một người anh. Mà em và Minh Thư là bạn thân à. Thiên Bảo hỏi lại cô.

-Ừ lúc nhỏ chơi thân nhưng vì một số lý do nên bọn em phải xa nhau giờ mới gặp lại.

Đoạn đường còn rất dài nhưng không khí im lặng vẫn bao trùm lên xe. Thỉnh thoảng lại có những tiếng nói được cất lên từ hai người. Nhưng vẫn còn một khoảng cách nào đó khiến cho họ không thể cảm thấy không xa lạ. Dường như cái khoảng cách đó cần thời gian sự dũng cảm từ hai bên.

Và chiếc xe dừng lại trước khu chung cư cao cấp nơi mà Nhã Kỳ và Thiên Bảo đang sinh sống.

-Minh Thư, cậu ở với mình nhé. Nhã Kỳ lên tiếng khi thay Minh Thư đang bước xuống xe của Kelvin

-Ừ, được đó. Vậy thì còn gì bằng. Minh Thư nói, xem ra cô rất vui mừng.

-Vậy thôi hai người lên đó đi. Anh đi giải quyết công việc đây. Thiên Bảo nói rồi nhanh chóng rời ga đi và dần biến mất.

-Thôi mình về đây. Chào nhé. Kelvin nói rồi đưa tay lên chào. Anh cũng nhanh chóng lao đi vào biển người

Tại căn hộ của Nhã Kỳ.

-Đây là căn phòng của cậu à. Thích thật đó. Minh Thư vừa nói vừa thả mình xuống giường.

-Ừ. Nhã Kỳ mỉm cười. Có lẽ Minh Thư về nước lần này cô cảm thấy rất vui.

Đang tận hưởng cảm giác thích thú thì tiếng chuông điện thoại của Minh Thư vang lên. Nó làm phá tan sự thích thú của cô lúc này. Cô áp điện thoại vào tai.

-A...lô. Minh Thư nghe.

-Bác Vương đây. Một giọng nói ở phía đầu dây bên kia vang lên. Là tiếng một người phụ nữ.

Nghe được ba chữ đầu Minh Thư như thay đổi sắc mặt.

-Dạ cháu chào Bác ạ. Minh Thư lễ phép đáp.

-Giờ cháu có rãnh không.

-Bây giờ ạ. Cô có vẻ hơi ngạc nhiên với câu hỏi đó.

-Ừ, bác muốn mời cháu đến nhà bác dùng cơm trưa. Với lại bác muốn giới thiệu con trai bác cho hai đứa làm quen. Bà Vương từ tốn nói. Có lẽ bà rất quý Minh Thư và bà luôn hy vọng một điều gì đó xa xôi hơn về chuyện của con trai bà và Minh Thư.

-Dạ vâng ạ. Bác đặc gì cô phải đi, vì cô biết mình không thể tránh được buổi hẹn đó.

-Vây cháu cho cô địa chỉ đi. Bác chi người đến đón cháu.

-Dạ, đường XX... khu chung cư XX... quận XX ạ.

-Ừ, vậy thôi, chào cháu nhé. Bà Vương vui mừng.

Nhã kỳ này giờ có hơi ngạc nhiên và tò mò về cuộc nói chuyện đó.

-Gì vậy. Nhã Kỳ ngồi trên ghế ánh mắt cô nhìn Minh Thư.

-Mình phải đi xem mắt bây giờ. Minh Thư nhún vai đáp.

-Cái gì... xem mắt. Nhã Kỳ tròn mắt. Cô hơi ngạc nhiên về điều này.

Chương 10

-Ừ. Minh Thư nói có vẻ cô không hài lòng về chuyện này. Đây cũng là điều mà ba mẹ cô ép buộc. Bởi cô luôn quan niệm rằng một nửa của cô thì cô sẽ tự mình tìm. Nhưng cô biết rằng cô không thể vượt cái rào cản từ ba mẹ cô. Vừa nói cô vừa đứng dậy lựa đồ mặc. Sau một lúc từ phòng vệ sinh đi ra giờ cô đang mặc một chiếc quần rean ngắn rất hợp với dáng cô. Cô luôn muốn là chính mình, không giống như những cô gái khác cứ nghe nói ở đâu có trai là ăn mặc diện vào, mặc váy nữ tính..... nhưng với cô thì quần rean ngắn rất được cô chuộng. Hôm nay cô búi tóc lên cao và cùng với một mái tóc ngắn như thường ngày.

-Nè trông mình dễ thương không Nhã Kỳ. Cô vừa xoay người vừa hỏi Nhã Kỳ.

-Cậu vẫn là Minh Thư mà mình quen biết. Luôn luôn yêu đời. Nhã Kỳ nở nụ cười tỏ vẻ rất hài lòng.

-Vây thôi mình đi đây. Nói rồi Minh Thư nhanh chóng bước đi để lại một mình Nhã Kỳ trong căn phòng rộng này. Nhưng đó cũng là khoảng không gian khiến cô cảm thấy dễ chịu nhất. Tuy có hơi buồn, đôi lúc lại cảm thấy trống trải nhưng đã năm năm nay cô đã lựa cho mình một cuộc sống như vậy một cuộc sống chỉ có mình cô luôn âm thầm chịu đựng những nỗi buồn của mình từ sau tấm trong lòng cô. Những nỗi đau đó luôn đi theo hình ảnh của Nhật Minh, một con người đã khiến cho cuộc sống của cô trở nên như vậy. Có lẽ hình ảnh

của Nhật Minh khiến cho cô không thể quên được mà ngày càng khắc ghi nó trong tim.

-Mẹ ơi mẹ nấu cho ai ăn mà nhiều vậy. Kelvin từ phía sau tiến lại ôm mẹ mình giọng nói của anh rất ngọt.

-Mẹ nấu cho một người đặc biệt. Bà mỉm cười.

-Ai vậy mẹ. Anh vẫn cố tình hỏi mặc dù trong lòng anh đã biết được phần nào rồi.

-Lát rồi con biết. Bà đáp lại anh nhưng miệng lại nở nụ cười.

-Thưa phu nhân khách đã tới rồi ạ. Bà quản gia nhẹ nhàng đi vào nói.

-Tôi biết rồi. Bà Vương nhanh chóng đáp lại người quản gia rồi lại quay sang hướng Kelvin.

-Con ra đây. Mẹ muốn giới thiệu với con một người. Nói rồi bà nhanh chóng bước ra như đã chờ cuộc hẹn này lâu lắm rồi.

-Để xem tôi sẽ xử cô như thế nào. Hãy đợi đó. Kelvin nắm mạnh tay vào nhau. Anh đang rất tức giận nhưng anh vẫn cố kìm nắn cơn giận của mình. Trong đầu Kelvin bây giờ đều là những thủ đoạn và âm mưu của anh. Anh đã đi xem mắt rất nhiều người toàn là những tiểu thư cao quý nhưng ai cũng phải hoảng sợ và về phải nói với ba mẹ mình.

-Cháu chào Bác ạ. Minh Thư bước vào lễ phép chào bà Vương.

-Bác rất vui khi cháu đã đến. Cháu ngồi đi. Bà Vương đang rất vui nhưng trong đầu bà như nhớ được gì đó vội lên tiếng.

-Hoàng Nam, con ra đây.

-Cháu uống trà đi. Bà nói rồi nhẹ nhàng chỉ tay vào ly trà tỏ ý muốn nói cô uống.

Minh Thư cũng nâng ly trà lên nhấp môi, nhìn cô bây giờ thật sự rất đẹp.

Kelvin bước ra mắt anh có chút ngạc nhiên. Cái bóng dáng đó, cái khuôn mặt đó rất đỗi quen thuộc. Anh đang lục trong trí nhớ của mình về người con gái đó thì cô ấy đã ngược mặt lên. Không lẫn đi đâu được.

-Kelvin.

-Minh Thư.

Cả hai người cùng đồng thanh gọi to. Họ không khỏi ngạc nhiên khi thấy nhau.

-Sao anh...

-Sao em.

Lần này cũng vậy không ai bảo ai họ lại một lần nữa đồng thanh nói với nhau. Họ không khỏi sửng sốt và ngạc nhiên đến tột độ. Và cả hai cùng lấy tay chỉ về hướng người kia.

Bà Vương thấy hai người họ cứ nhìn nhau nên bà lên tiếng.

-Dạ. Minh Thư là bạn con mới quen. Nói rồi anh nhanh chóng ngồi xuống ghế.

-Vậy thì tốt rồi. Mà Nam này, con dẫn Minh Thư đi dạo quanh vườn nhà mình đi lát nữa ăn cơm mẹ gọi. Bà nói rồi đi nhanh vào bếp như bà sợ rằng bà sẽ là vật cản của hai người.

-Đi không, tôi dẫn em ra sân sau nhà tôi xem. Không xem thì ráng mà hỏi hân.

-OK. Nhã Kỳ đáp rồi nhanh chóng đứng dậy.

-Đây là khu vườn của nhà anh à. Minh Thư dang rộng hai tay hít lấy những cái không khí mát mẻ của buổi sáng mai.

-Ừ, Kelvin cười rồi vừa đi vừa nói.

-Vậy bán lại cho tôi đi. Minh Thư như rất thích thú khu vườn này.

-Không thích. Anh nói rồi mỉm cười gì đó nhưng lại không để lộ ra bên ngoài.

-Vậy thì cho tôi thuê. Cô như đang nài nỉ anh.

-Thuê thì OK. Đến lúc này thì anh không thể nhịn nổi cơn cười.

Khu vườn này được trồng rất nhiều hoa thơm. Hương thơm tỏa ngào ngạt. Tất cả mọi thứ đều được bố trí rất đẹp mắt. Nhìn rất sang trọng và vẫn làm tôn thêm cái vẻ đẹp vốn có nơi đây.

-Anh có biết là trên đường đến đây tôi đã nghĩ biết bao nhiêu cách để đối phó với người mà tôi đi xem mắt. Minh Thư ngồi xuống ghế đá nói với Kelvin.